

Bejaard koppel kiest samen voor euthanasie

Vandaag om 09:47 door dka

Leopold Dauwe (90) en Paula Raman (89) waren bijna 70 jaar samen en geen van beiden kon zich voorstellen zonder de ander voort te moeten. Daarom kozen ze samen voor euthanasie.

‘Samen zijn we de weg gegaan. Samen zijn we weggegaan. Dag. Tot ooit.’ Die tekst komt straks op het bidprentje van Leopold Dauwe en Paula Raman. Het zegt het allemaal. Ze kenden elkaar bijna 70 jaar, waren 64 jaar gelukkig getrouwd, maar de jongste tijd ging hun gezondheid zienderogen achteruit.

‘Er was geen therapie meer die hen had kunnen helpen, nee, het was een kwestie van dagen, of misschien weken voor ze zouden sterven’, vertelt hun schoonzoon Dirk Uyttendaele, die het woord voert voor de familie. ‘Geen van beiden wilde overblijven als de ander eerst zou gaan, maar ze hadden ook geen zicht meer op een menswaardig einde. Ze waren bedlegerig, en hun doodstrijd zou alleen nog maar erger worden. Ze hebben ervoor gekozen om dat voor te zijn. De hele familie heeft hun beslissing de volle honderd procent gesteund.’

Longontsteking

Hoewel het onderwerp dus al langer besproken werd, ging de uiteindelijke beslissing snel. ‘Maandagmiddag was het dan zover. Het had geen zin om hun lijdensweg nog dagen of weken te rekken.’

Het koppel kon tot hun grote vreugde lange tijd zelfstandig blijven. Met hulp van een thuisverpleging, hun kinderen Geertrui en Peter, maar ook hun drie kleindochters. In oktober verhuisden ze naar het woonzorgcentrum. ‘Mijn schoonmoeder werd meer en meer hulpbehoevend. Ze had een zwaar hartprobleem. Mijn schoonvader werd langzaamaan blind en had een zware longaandoening. Het was niet meer haalbaar om hen thuis te verzorgen.’

‘Sinds januari was Pol volledig blind, Paula kon nauwelijks nog zelfstandig stappen. Enkele weken geleden ging het dan ineens erg snel bergaf: ze kregen allebei een zware longontsteking.’

Paula werd nog opgenomen in het UZ Gent, bijgestaan door haar man die zijn Paula niet alleen wilde laten. ‘Als ik niet meer voor mezelf kan zorgen, spring ik wel in de Schelde. Pol zei dat altijd half in de lach, maar ook half gemeend’, vertelt Dirk. ‘Euthanasie was voor hem altijd een optie. Maar hij zou nooit zijn Paula achterlaten. Zij was echter diepgelovig, en euthanasie, dat paste niet bij een lid van de kerk. Pas op het eind is haar mening daarover veranderd. Ik ben nog katholiek, maar op mijn manier, zei ze.’

Veel woorden zijn maandag niet meer gevallen. Alles was gezegd en gedaan. ‘We zijn met z’n allen nog een paar uur bij hen gebleven. We hebben hen een waardig afscheid proberen te geven.’

